

Instrument van de Goden - Deel II

Een onderzoek naar harptherapie in Nederland

Door *Lisa Veldkamp*

Nederland kent vele harptherapeuten of, anders en misschien wel correcter omschreven, therapeutisch harpisten. Ik had de eer om vier bijzondere vrouwen te mogen interviewen. Dat het vier dames zijn geworden, berust puur op toeval. Ons land kent meerdere uitstekende mannelijke, therapeutisch harpisten en ook vele andere vrouwen.

Zij helpen, zij faciliteren. Ze begeleiden en ontroeren en misschien wel bovenal, ze helen. Bewust of onbewust? Na mijn zoektocht denk ik een beetje van allebei. Natuurlijk zit er bewust een stuk intentie in vanuit de therapeutisch harpist, maar na alle prachtige verhalen die ik heb mogen horen heb ik voor mijzelf de conclusie getrokken dat ook zij soms niet kunnen vermoeden hoe diep iemand geraakt wordt. In het lichaam, in de geest, maar vooral, in de ziel.

Een weg van hier naar daar? Wie zal het zeggen, maar is dat geen mooie verklaring waarom de harp het 'instrument van de goden' wordt genoemd?

Lia van der Velde

In 1981 studeerde Lia af als klassiek gitarist en in 1984 als zangpedagoge en concertzangeres aan het Rotterdams Conservatorium. (zang bij Jo Bollekamp). Sinds 1987 is ze fulltime zangdocent in de regio Den Haag - Voorburg.

Al 20 jaar organiseert zij musicalvoorstellingen en dirigeert zij klassieke koren. De laatste 10 jaar is Lia

projectleider van A Weekend Masterclass on Vocal and Performance Technique. Workshops waar beroemde zangers, regisseurs of coaches werken met enthousiaste klassieke zangamateurs. Steeds met een eigen thema, met gespecialiseerde docenten. Zo werkte zij al samen met mensen als Michael Chance, Paul Arden-Griffith en Richard Jackson. Haar motto: ook een amateur zou de kans moeten krijgen om met dit kaliber professionals te kunnen werken.

In januari 2001 begon zij serieus met harpspelen. Een levenslange wens ging daarmee in vervulling. Nu begeleidt zij zichzelf op de harp en heeft een programma uitgewerkt met Engelse, Schotse en Ierse folk, als solist en als begeleider van tenor Auke Oevering. Haar lessen volgt ze bij Edward Witsenburg in Den Haag.

In 2009 kwam Lia in contact met het International Harp Therapy Program van Christina Tourin en alle stukjes van de puzzel vielen op hun plek. Waar zangles en projectleiding veelal gaan over zangtechniek, interpretatie en inleving (en natuurlijk de organisatie), werkt de therapeutisch musicus om het fysiek, mentaal, psychisch en spiritueel beter functioneren van de mens te faciliteren uitgaande van diens eigen toonresonantie. Een prachtige uitdaging die zij met veel passie is aangegaan!

Lia van der Velde

Anouk Platenkamp

Anouks liefde voor de harp begon toen zij drie jaar was en is sindsdien alleen maar gegroeid. Ze behaalde haar diploma als klassiek pedaalharpiste (conservatorium van Maastricht) en ontwikkelde zich verder via specialisaties in Jazz Harp (Codarts conservatorium, Rotterdam) en Therapeutische Harp Muziek (International Harp Therapy Program – USA). Momenteel is ze bezig met een post-HBO opleiding tot docent Muziek op Schoot (voor kinderen van 0 tot 4 jaar).

Anouk heeft veel ervaring opgedaan in het harpspelen in diverse settings en muziekgenres, van klassiek tot traditioneel, zowel solo als samen met andere vooraanstaande Nederlandse muzikanten.

Ze heeft zich er op toegelegd de Keltische harp in Nederland te promoten en deze te vestigen als een instrument met een eigen repertoire en stijl, naast de beter bekende pedaalharp. Haar repertoire bevat traditionele muziek uit vele Europese culturen, zoals Ierland, Schotland, Bretagne, Bulgarije, oud-Joegoslavië en Zweden. En hoewel Nederlandse muziek vaak vergeten of genegeerd is, leidde Anouks interesse in traditionele Europese muziek er toe dat zij de wortels van de Nederlandse volksmuziek ging ontdekken. Afgelopen jaar kwam er van haar hand een boek uit met arrangement van Nederlandse volksmuziek. Ook was ze jaren lang actief voor de Nederlandse Folk Harp Vereniging en was ze hoofdredacteur van het kwartaalblad van de vereniging. Nu zit ze nu in het bestuur van de Harp Vereniging Nederland en organiseert het Lage Landen Harpweekend.

Anouk is een geliefd docente zowel in Nederland als Duitsland, alsook op festivals in heel Europa. Zo heeft zij onder andere les gegeven in Schotland (Edinburgh International Harp Festival), Zweden (Nordic Harp Meeting), Duitsland (Harfentreffen) en België (Flanders Celtic Harp Meeting).

Al vanaf haar 12e speelt Anouk voor dementerende ouderen. Ze was één van de eerste therapeutisch harpisten in Nederland en ontwikkelde sindsdien haar eigen cursus en methode die harpisten leert om goede therapeutische muziek te verzorgen.

Liesbeth Schroen

Getrouwd en sinds de negentiger jaren moeder van een zoon en dochter. Het moederschap heeft haar, zoals ze zelf zegt, een nieuwe dimensie in haar leven gegeven.

Dit heeft geresulteerd in een nieuwe levensweg,

Anouk Platenkamp

die haar gebracht heeft naar diverse vormen van natuurgeneeskunde. Na een brede scholing in de kinesiologie, reiki, sjamanisme, neurofeedbacktraining, spirituele stervensbegeleiding, creatieve therapie, harptherapie, medische basisvakken, psychosociale vorming en psychopathologie valt alles op zijn plek in de craniosacraaltherapie. Daarnaast richt Liesbeth zich ook op stervensbegeleiding, muziek-waterbed-therapie en neurofeedbacktraining.

Al die jaren dat zij zich hierin verdiept heb, is ze steeds meer geïnspireerd geraakt door de natuurlijke geneeskracht van haarzelf en anderen. "Vooral de eenvoud heeft me diep geraakt." Door kwaliteitsaandacht komt een mens tot ontplooiing en dat zorgt voor meer bewustzijn, groei, gezondheid en welzijn. Nu zij zelf een aantal chronische klachten heeft overwonnen, draagt zij dit werk met veel liefde en plezier uit voor haar medemens.

Liesbeth is naast haar vele bezigheden voorzitter van Stichting de Vlindertuin en directeur van IHTP Europa.

Lies Joosten

Lies speelt vanaf haar 10de harp. Zij heeft de beginselen geleerd van Anneke van Dijkhuizen op de stedelijke muziekschool in Arnhem, kreeg vervolgens les op de pedaalharp van Manja Smits en haar toenmalige docente Stefica Suzeck. Nu heeft ze af en toe les van de Schotse harpiste Cheyenne Brown en online bij Deborah Henson-Conant. Daarnaast heeft Lies ook workshops Zuid Amerikaanse muziek en jazzharp gevolgd en veel samengespeeld in verschillende ensembles. Daaruit kristalliseerde zich haar eigen stijl en divers repertoire.

Improviseren heeft zij geleerd van het samenspelen met vrienden, thuis, op straat, op feestjes en in diverse ensembles in Nederland en in Honduras, waar zij lang heeft gewoond. Momenteel speelt Lies met Monica onder de naam Mon&Lisa.

Omdat zij de fijne warme klanken van de harp ook graag wilde delen met kwetsbare mensen, begon Lies in 2014 de opleiding voor therapeutisch harpspel. In 2016 heeft ze haar certificaat behaald bij het International Harp Therapy Program van Christina Tourin. Dit heeft haar een nieuwe relatie met de muziek, de harp, met haarzelf en het publiek opgeleverd. "Als therapeutisch harpist stem je je af met een bepaalde klankkleur op de persoon (je publiek, de gelegenheid). Je kan door de keuze van stijl, ritme, toonsoort en repertoire gericht bijdragen aan de behoeftes van dat moment: voor bijvoorbeeld ontspanning, verwondering, feestvreugde of juist sereniteit."

Naast harpiste is zij cultureel antropoloog en actief betrokken geweest bij projecten in Zuid Amerika, vooral in de culturele sector. Ruim 20 jaar woonde en werkte Lies in o.a. Honduras. De harp reisde altijd met haar mee. De meest recente reis is haar verhuizing van Arnhem naar het dorp Leuvenheim, waar haar harpstudio Arpalisa gerealiseerd werd.

Na jaren bedenken en uitvoeren van grote sociaal artistieke projecten, kiest ze nu voor het tegenovergestelde: "het liefst werk ik in de intimiteit van een huiskamer, zorginstelling of ziekenhuis en maak contact met kwetsbare mensen, met harpmuziek als middel. Ook speel ik af en toe in een asielzoekerscentrum. Als harpiste stap ik binnen zonder agenda, met mijn intuïtie en ervaring en speel dan voor een persoon of groepje mensen, afstemmend op de situatie, gericht op het welzijn van de ontvanger. Er is weinig taal nodig en er ontstaat stevast een fijne uitwisseling."

Ik stelde de dames een 6-tal vragen, waar zij soms heel verschillend op reageerden, soms heel dicht bij elkaar zaten. Bedankt voor jullie openheid en tijd.

Lies Joosten

Waarom harptherapie?

Lia: Van oudsher ben ik klassiek gitarist en zangpedagoog. Ondertussen speel ik allang geen gitaar meer, de harp heeft die plek nu ingenomen. Maar heel mijn leven ben ik al beroepsmuzikant en er komt een moment dat je daar meer mee wilt doen. Althans, zo was het voor mij. Toen ik Christina Tourin ontdekte was er meteen een klik, het hele aspect van de klankheling trok mij enorm aan. Het was een perfecte aanvulling op mijn gewone praktijk, wat doet klank? Kortom, ik had meteen een ja-gevoel. Ik heb denk ik nog dezelfde dag gemaild en 2,5 jaar later ben ik afgestudeerd naast een full time baan.

Ik heb zo ontzettend veel mogen leren van zowel Christina Tourin als Jonathan Goldman die mij de vocale klankheling heeft geleerd. Harp en stem, alles kwam bij elkaar. Want wat doet klank nou met mensen? Het is en blijft zo bijzonder. In Harry Potter zeggen ze: "It's the wand that chooses the wizard". Ik denk dat het de harp is die de harpist kiest.

Liesbeth: Voor mij was het een weg van synchroniciteit. Ik heb heel mijn leven altijd keuzes vanuit mijn hart gemaakt. Op een moment kwam de harp op mijn pad. Ik luisterde

naar Jan Jonker met zijn harptherapie en dat was het, ik was betoverd. In het kort is het daar denk ik officieel begonnen. Natuurlijk gaat er een heel leven en een heleboel verhalen aan zo'n beslissing vooraf, maar toen ik eenmaal ook mijn eerste, eigen harp had, tja, dan laat je nooit meer los. Een Christina Triplett (therapeutische harp met 25 snaren) werd mijn maatje.

Lies: Ik speel mijn hele leven al harp. Ik heb het altijd mooi gevonden om midden in de samenleving te staan. Ik denk dat connectie met mensen via muziek altijd al heel belangrijk voor mij is geweest, want ik wilde eigenlijk nooit in mijn eentje op het podium spelen, maar ik speelde wel graag op straat.

Ik was al heel lang geabonneerd op de nieuwsbrief van Christina Tourin, maar had nooit echt de tijd of de rust gepakt om daadwerkelijk de opleiding te gaan volgen. Tot de uitvaart van mijn eigen vader, waar ik zelf heb gespeeld. Ik kan het moeilijk onder woorden brengen, maar ik voelde toen echt een connectie, het was heel bijzonder.

De opleiding was voor mij echt thuis komen. De persoonlijke ontwikkeling die je meemaakt. Hoe je jezelf leert kennen is zo diep en verrijkend. Niet vanuit woorden, maar echt vanuit de muziek. Ik heb zoveel gespeeld en beleefd, maar dit, dit complementeerde echt. Het is een verlengstuk van mijzelf geworden om therapeutisch harpist te zijn.

Anouk: Ik speel als voor dementerende ouderen sinds ik 12 ben. Die allereerste ervaring is voor een tienermeisje natuurlijk behoorlijk intens, maar wel heel bijzonder. Die ervaring is heel mijn jeugd met me meegegaan en bij me gebleven. In mijn studiekeuze heb ik enorm zitten twifelen wat ik nou wilde en het best bij mij paste. In eerste instantie dacht ik muziektherapie, maar dat bleek toch te veel therapie en te weinig muziek. Uiteindelijk ben ik harp gaan studeren, maar mijn eindschrijving richtte zich al op hoe je de harp therapeutisch kan inzetten. Toentertijd was dit alleen nog maar in de Verenigde Staten bekend. Toen Christina Tourin voor het eerst naar Nederland kwam, ben ik de opleiding gaan doen. Muziek kan heel mooi verbinden en de harp in het bijzonder.

Vroeger zei ik weleens tegen mijn moeder: "Ik hoef eigenlijk helemaal niet mee te gaan, ze vinden de harp alleen al prachtig en vinden het prettig om de harp aan te mogen raken". Later realiseer je dat natuurlijk degene die er speelt er wel degelijk toe doet. Dát is eigenlijk die verbindende factor. Therapeutisch harpspel noem ik het zelf. Of, zoals Lies zegt, therapeutisch harpist.

Hoelang ben je al harptherapeut?

Lia: 7 jaar ongeveer. In 2009 ben ik begonnen met de opleiding. Nee, 8 jaar dus alweer. Wat gaat de tijd toch snel.

Liesbeth: Ik ben in 2015 afgestudeerd en heb iets meer dan een jaar over de opleiding gedaan. Ik was al therapeut, dus dat scheelde. Je krijgt dan wel vrijstellingen net zoals bij iedere andere opleiding waar je al ervaring in hebt opgedaan. Ik speel nu zo'n 6 jaar harp. Dat was voor mij meer een ding toen ik aan de opleiding begon. Ik voelde me echt zo'n ieniemienie, ik kwam voor mijn gevoel net kijken. Maar ook het lelijke eendje die haar plekje had gevonden. Echt een sprookjesgevoel. Ja, een gevoel van thuiskomen.

Ik had nooit kunnen voorzien wat er daarna zou gebeuren. Toen Christina en haar mensen in Nederland waren en mijn centrum zagen, waren ze onder de indruk en zo kwam het idee om een school in Europa te beginnen. Ik denk dat mijn intuïtie me uiteindelijk altijd de weg heeft gewezen.

Lies: Ik ben zelf 5 jaar geleden met de opleiding gestart. Nu zo'n bijna 3 jaar mijn certificaat. Het grappige is dat de culturele sector mij weer terug wilde hebben, maar ik had ondertussen mijn nieuwe pad al gevonden en van dat aanbod dus geen gebruik gemaakt. Alles draait nu om de harp: "van vrolijke noot tot gevoelige snaar" is mijn motto. Juist door die opleiding ga je zoveel makkelijker spelen niet alleen je kwaliteit van spelen wordt verhoogd, maar ook je kwantiteit. Soms zit ik 4 uur te spelen zonder dat ik het door heb. Er wordt echt geleerd hoe je op gevoel moet spelen. Ik speel wekelijks in huizen voor mensen met dementie en sinds kort ook op de Intensive Care afdeling van een ziekenhuis. Wekelijks spelen daar muzikanten om de mensen even niet patiënt, maar gewoon mens te laten zijn. Ik ben zo blij dat Nederlandse ziekenhuizen daar nu eindelijk stappen in beginnen te maken.

Anouk: Dat is een geweldige ontwikkeling in Nederland. Volgens mij ben ik sinds 2008 therapeutisch harpist. Samen met Jan Jonker en Marga Medema. Wij waren met zijn drieën de eerste lichter. Vers van de pers om het zo maar te zeggen.

Wat maakt juist de harp zo geschikt voor therapie?

Lia: De harp raakt zoveel mensen. Misschien niet iedereen, er zijn natuurlijk altijd uitzonderingen, maar de meeste mensen kun je beroeren met de harp. Natuurlijk stop je datgene wat je wilt overdragen in die harp. Het is ook een stukje techniek denk ik. Of beter gezegd, het gebrek daaraan. Je raakt de snaar namelijk meteen zelf aan, niet zoals met een piano, waar nog een hamertje tussen zit of een gitaar waarbij je met je vingers ook weer de klank dempt. Je hebt direct invloed wat je er ook in stopt. Bijvoorbeeld 'rust', dat kun je bepalen door de aanraking van je vingers. Het is veel directer dan een instrument waar mechaniek tussen zit. De snaar is los, 'vrij'. De rest, dat zit in de intentie van de harpist.

Liesbeth: Ik ben het helemaal met je eens, Lia. De harp wordt door heel veel mensen gewaardeerd. Ik denk dat veel mensen de harp associëren met liefdevolle en helende dingen. Ik vermoed toch dat het in het onderbewuste zit dat de harp helende klanken heeft. Het is zo'n veelzijdig instrument. Ik heb nog nooit iemand horen zeggen; "Oh bah, een harp!" Als je het over de energetische kant hebt, komt de harp echt binnen in het hart. Het gaat uiteindelijk om liefde.

Lies: En naast liefde, magie. De harp is echt een magisch instrument. Je voelt een trilling, die voel je fysiek, ook als je slechthorend of doof bent. Vanwege de lange snaren en de grote klankkast breng je de lucht echt flink in trilling. Je raakt mensen dus niet alleen via de oren of het hart, maar ook via de huid.

Mensen zeggen heel vaak: "Ik voel het in mijn buik!" En kinderen gaan soms giechelen omdat het 'kietelt'. Dat is toch op zijn minst bijzonder te noemen.

Anouk: Prachtig verwoord. Ik heb dit puur van horen zeggen, maar het schijnt dat de bouw van de harp bepaalde boventonen heeft die heel dicht bij het menselijke stemgeluid liggen. Dus kennelijk geeft het herkenning en doet heel veel met mensen. Je merkt het gewoon zodra je binnenkomt, mensen worden geraakt.

Wat was er eerst? De behoefte om mensen te helpen of de liefde voor de harp?

Lia: De liefde voor de harp heb ik al vanaf dat ik kind was, dus dat kwam eerst. Maar ik wilde wel al heel snel 'dienstbaar' zijn, dat was belangrijk voor me. Dat werd lesgeven. Uiteindelijk kun je alleen maar faciliteren en dat bedoel ik niet bagatelliserend. Maar je hoopt dat je precies dat wat mensen nodig hebben, kunt geven aan degenen die je voor je hebt. Harp spelen en lesgeven is zo met elkaar verbonden voor mij, we zijn met elkaar opgegroeid. We horen bij elkaar.

Liesbeth: Voor mij was het precies andersom. De behoefte om mensen te helpen was er eerst. En zingen natuurlijk, mijn stem. De harp leek iets onbereikbaars, zo'n mooi instrument. Ik associeerde het toen nog met een pedaalharp, die voor zoveel mensen onbetaalbaar is. Pas later ben ik me gaan beseffen dat er heel veel verschillende harpen zijn en kwam er uiteraard ook een harp op mijn pad.

Lies: Bij mij was het juist weer eerst de liefde voor de harp, dat zat er echt al heel jong in. Eigenlijk samen met mijn jeugdroom om met een huifkar de wereld door te trekken om mensen te helpen. Ik ben op mijn 10de begonnen, maar ik paste nooit echt in het standaardplaatje. Ik was nogal punk in mijn tienerjaren en niet bepaald een Guinevere type.

Anouk: Ik was ook zo als tiener, hardrock was mijn grote liefde, maar de harp liet me toch niet los. Bij mij was het de liefde voor de harp. Volgens mijn moeder was ik 3 toen ik harp wilde spelen. Misschien was ik wel heel behulpzaam, maar raar genoeg krijg ik dat nooit te horen, haha. Maar, zoals ik al eerder zei, ik speel natuurlijk al vanaf mijn twaalfde voor dementerende mensen, dus het begaan zijn met mensen zat er ook al vrij jong in.

Ik weet nog een moment in het verzorgingstehuis dat ik ging spelen en een meneer mijn hand vastpakte waar ik best wel van schrok. Toen legde de verpleger uit dat die meneer niet meer kon praten en hij zo duidelijk maakte dat hij het zo mooi vond. Dat is me altijd bijgebleven.

Wat is tot nu toe je meest bijzondere moment als harptherapeut?

Lia: Het is een aaneenschakeling van bijzonderheden. Maar als ik er dan echt eentje uit moet pakken? Hoe kan ik je uitleggen dat als je 1 toon speelt er een wit licht in de kamer aan gaat? Dat is niet met woorden te omschrijven, maar je voelt het. En je ziet het aan de reactie op het gezicht van die persoon. Je creëert daar ter plekke een magisch moment. Dat is het echt. Uiteindelijk denk ik dat je erbij moet zijn om het te ervaren.

Liesbeth: Ja, je moet het zelf een keer ervaren hebben. De meneer op de foto was voor mij een heel persoonlijk moment. Hij was een koorlid en lag toen op sterven. Ik heb toen samen met een ander koorlid voor hem gezongen en harp gespeeld en hij heeft de harp vastgepakt. Hij kon echt de trillingen voelen. Aan het eind gaf hij een kusgebaar vanuit de mond, maar hij kon niet meer praten. Hij is daarna rustig gaan slapen en niet meer wakker geworden. Het was zo ontzettend bijzonder om dat te mogen meemaken.

Het is ook heel bijzonder als je een situatie om kunt draaien. In mijn werk in de terminale zorg kom ik regelmatig bij mensen thuis. Zo kwam ik ook een keer in een situatie waarin veel stress en negativiteit hing. Mevrouw haar verhaal laten doen wat er allemaal gebeurd was, haar man lag op sterven en er waren nog een hele hoop zorgen en onuitgesproken dingen. Dan ga je aan de slag. Dankzij de harp werd die nare energie van stress en negativiteit omgebogen naar harmonie en zachtheid. De familie heeft vervolgens op een heel liefdevolle en intieme manier afscheid kunnen nemen. Is dat niet mooi?

Lies: Het is echt dankbaar werk. Voor mij blijft spelen aan het sterfbed van mensen ook heel bijzonder. Compleet onbevangen in gesprek gaan. En als je dan de harp aanreikt en ze spelen er zelf even op, die blik op het gezicht. Dat gaat nooit meer van je netvlies af, zo mooi en dankbaar.

Liesbeth Schroen

Ik bezoek een mevrouw in het verpleegtehuis die alleen van haar kamer komt als ik er ben om te spelen. Dat doet iets met je. Of om een familielid ontroerd te zien omdat hun dementerende partner of vader/moeder weer even opleeft. Als iemand dan zegt: "Ik zie weer de glans in zijn ogen."

Anouk: Wat me nu het meest vers in het geheugen ligt, was een meneer in het ziekenhuis afgelopen januari. Hij was geïntubeerd en kon dus niet meer praten. Het was voor mij de allereerste keer dat ik voor een patiënt in het ziekenhuis speelde en was dus best wel zenuwachtig. Je gaat je allerlei dingen afvragen, bijv. moet ik gaan staan?, want hij leek mij niet goed te kunnen zien. Ondertussen kwam er ook een zuster mee en die deed zijn hand uit de lakens, waar ik wat door in de war raakte. Maar tijdens het spelen ging er één duim omhoog en snapte ik opeens de handeling van de zuster. Zo kon hij nog communiceren! Hij wenkte me iets dichterbij. Met heel miniem contact, kun je elkaar toch begrijpen.

Zo was er een jongen die niet zelf kon eten. Hij was ergens in de 20, maar geestelijk gezien 2 jaar. Hij kon heel weinig contact maken, had een maagsonde en moest dus gevoed

worden. En dat was altijd heel lastig, want dat vond hij kennelijk geen aangename ervaring. Toen werd ik gevraagd om tijdens zijn voeding te komen spelen. Al vrij snel had ik door dat hij eigenlijk alleen maar reageerde als ik een hoge F of een hoge G speelde, dan ging hij lachen. Kun je nagaan. Al die jaren van training, al die stukken, zit je afwisselend een hoge F en een hoge G te spelen. Zo simpel kan het zijn. Een belangrijke ervaring.

Als laatste, tips om een goede harptherapeut/therapeutisch harpist te vinden.

Lia: Gecertificeerd. Het zegt op zich niets, maar het is wel een goed begin. Die 2,5 jaar heb ik echt nodig gehad. En dan ben ik al jarenlang professioneel bezig. Je leert er zo ontzettend veel. Daarnaast moet het natuurlijk ook aansluiten op emotioneel vlak. Maar gecertificeerd is denk ik wel een goed begin.

Liesbeth: Goed verwoord, Lia. Je hebt natuurlijk de mensen die IHTP gedaan hebben of de opleiding bij jou, Anouk. Maar steeds vaker denk ik dat we een goede database zouden moeten hebben voor mensen. Dat je op je eigen provincie klikt en precies kunt zien wie waar vandaan komt. Wellicht misschien door middel van een enquête in het harpblad? We zijn nu het vijfde jaar bezig als IHTP Europa en groeien nog steeds. Natuurlijk kennen we een heleboel mensen, maar misschien kennen we er ook wel een heleboel niet.

Lies: Inderdaad is het fijn als iemand de opleiding heeft gevolgd bij IHTP of bij Anouk, die natuurlijk ook IHTP heeft gedaan. Bij IHTP moet je 80 uur stage lopen en een intensieve opleiding gedaan. Verder, het moet klikken. Dat is heel belangrijk. Ik hoor weleens: "Goh, jouw website spreekt me heel erg aan." Dat kan dus zomaar een reden zijn voor iemand. De een is wat spiritueler, de ander wat praktischer ingesteld. Schroom niet om referenties te vragen. Die kunnen ook boekdelen spreken.

Anouk: Vooral of de persoon contact met je kan maken, echt luisteren naar wat voor jou belangrijk is. En of daar goed op gereageerd wordt. Jou als persoon vooropstellen. Dan heb je een basis om ook wat met de muziek te kunnen. En dan maakt het uiteindelijk echt niet uit of je al twintig jaar speelt of twee.

Ben je zelf bezig als therapeutisch harpist / harptherapeut en wil je graag makkelijk gevonden worden en meewerken aan de database van de Benelux? Als je de volgende link kopieert, kun je op onze website digitaal de enquête invullen: <https://www.harpverenigingnederland.nl/harptherapie>. Bij voorbaat dank voor de moeite!